NUMMER 3 2020
En tidning från biståndsorganisationen PMU

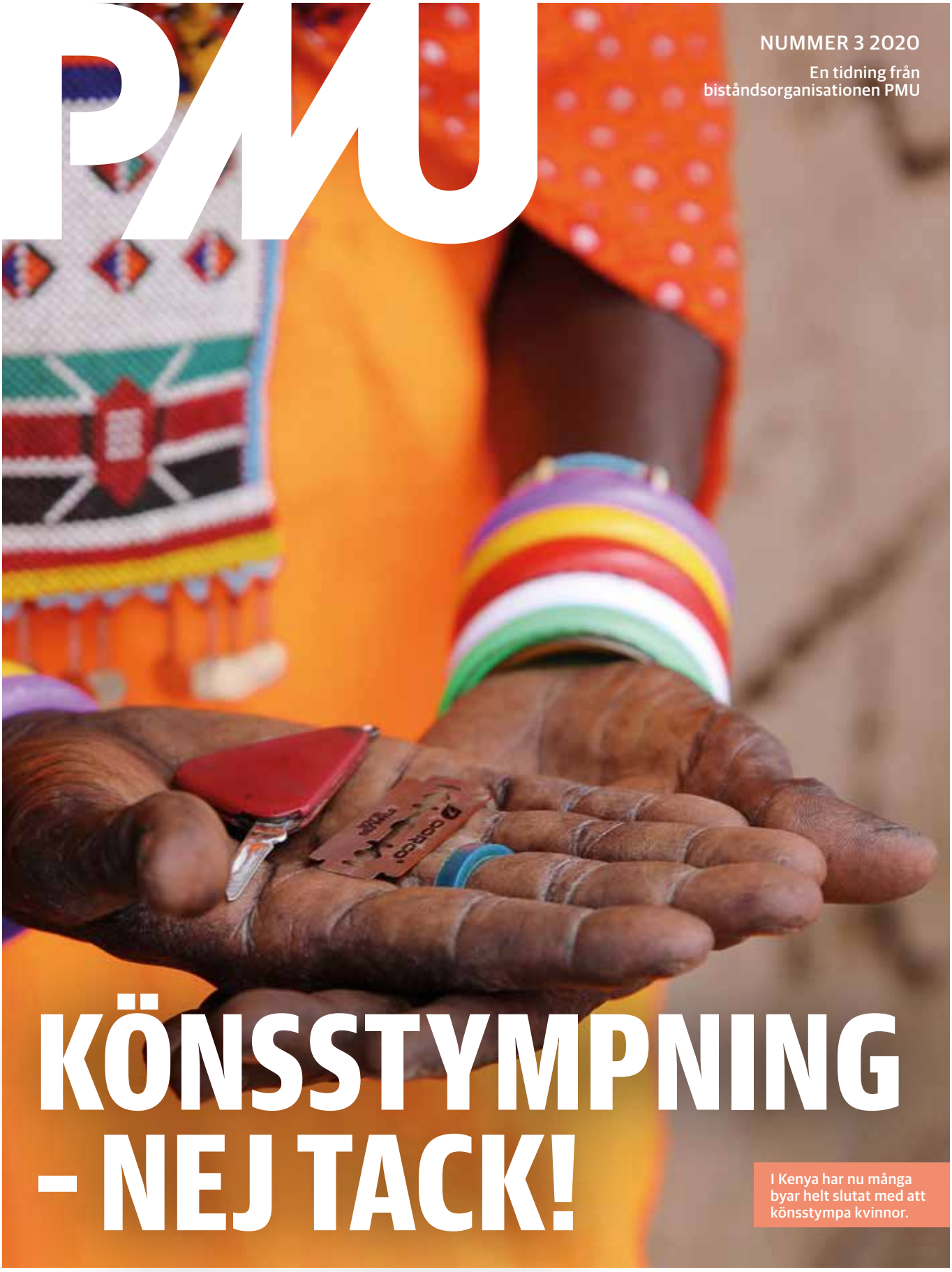

KÖNSSTYMPNING – NEJ TACK!

I Kenya har nu många byar helt slutat med att könsstympa kvinnor.

DE SKADADE – AV REN VÄLVILJA

För en tid sedan åkte jag tillsammans med fyra svenska journalister och en fotograf till massajland i Kenya. Där träffade vi kvinnor som hade genomgått könsstympning. Det kan beskrivas som ett tortyrliknande ingrepp. Kvinnorna vittnade också om den smärta det förde med sig.

Men för dem handlade det också om något mer. I generationer har man trott att det för något gott med sig. Jag träffade mammor som ville sina flickor väl. Flickor som länge hade sett fram emot att könsstympas. Och män som sålde sina dyrbara kor för att ha råd att låta sina döttrar genomgå könsstympning. Kvinnorna beskrev om hur de hade berövats njutning vid samlag, hur de fick ont när de sprang och hur barnafödandet blivit till en mardröm.

Det vi alla tog med oss från samtalen med massajerna var hur viktig kunskap och utbildning är, men vi tog också med oss insikten om att ingen av dessa människor vi träffade någonsin hade uppmanat sina döttrar att genomgå ingreppet för att de ville dem illa, det var av ren välvilja.

Idag har man en annan syn. Hela byar har slutat könsstympa och istället hittat alternativa ritualer, i det som i generationer varit en viktig tradition för att nå vuxenlivet. Detta visar hur viktigt våra samarbetspartners arbete är. De som själva lever i kulturen och förstår den bäst, är våra mest effektiva förändringsaktörer.

Arbetet mot könsstympning har under coronapandemin, precis som med många andra av våra samarbetsprojekt, tvingats styra om för att möta de behov som uppstått under utbrottet. Jag har i det här numret skrivit en fördjupande analys om hur pandemin påverkar ett land under utveckling, jämfört med Sverige. Biståndsminister Peter Eriksson har också intervjuats om vad Sveriges bistånd kommer att fokusera på i spåren av covid-19.

Nu går jag på föräldraledighet och lämnar under en tid över redaktörskapet till Birger Thureson. Ni får lära känna honom bättre i Hallå där! på sidan 12.

Matilda Nyamai, redaktör
redaktion@pmu.se

4 **Skadlig tradition.** Könsstympning av unga flickor är en sedvänja som nu överges i allt fler byar i Kenya. Matilda Nyamai har varit där och berättar om ett viktigt PMU-projekt.

12 **Secondhand drabbades i våras hårt av covid-19.** Liksom många andra branscher. Folk vågade varken lämna in eller köpa saker. Men det svängde efter ett tag. Under sommaren flödade fina grejer in i butikerna. Chefen för PMU:s butiker hoppas på god försäljning som ger mycket pengar till PMU:s projektarbete.

12 **1,3 miljoner.** Så mycket har PMU hittills samlat in till kampen mot covid-19. Pengarna har använts till information och sjukvårdsutrustning. Burundi, DR Kongo, Tanzania, Nepal, Filippinerna och Mauretanien har fått del av det här stödet.

14 **Världens barn har fått en ny generalsekreterare.** Hon heter Malin Duintjer och ger nu järnet för att årets insamling ska bli framgångsrik.

18 **Fazal Hadi.** Möt mannen som ser till att minoriteter i norra Pakistan får ett eget skriftspråk, och därmed en helt annan självkänsla och nya möjligheter att bli en del av samhället.

FOTO: ANNELIE EDSMYR

Nu breddar PMU sitt arbete i DR Kongo

I DR Kongo finns en tydlig koppling mellan utvinningen av konfliktmineraler och det våld som pågår i landet. Konflikterna kring gruvindustrin försätter både barn, kvinnor och män i slaveri eller slavliknande förhållanden.

Philomène och hennes barn är drabbade av oroligheterna men har fått hjälp genom PMU-stödda projekt. Behoven är dock fortsatt stora. Besök pmu.se/intedinslav för att veta mer.

DERAS UPPDRAG ÄR ATT UTROTA KÖNSSTYMPNING

**Purity Resiato skulle göra vad som helst för att få tillbaka sin klitoris. När hon som barn könsstympades tänkte man inte ens tanken att det skulle vara skadligt.
Genom ett gediget påverkansarbete i massajbyar i Olgulului i Kenya är pingströrelsen FPFK med i kampen för att få ett slut på könsstympningen i landet. På sina håll har hela byar nu upphört att könsstympa flickor.**

TEXT OCH FOTO: MATILDA NYAMAI

Var femte kvinna i Kenya mellan 15 och 49 år har könsstympats.

Det är en solig dag. Vi befinner oss på savannen i massajland i Olgulului i Kenya. Bakom varje kulle och träd skymtar ett av världens högsta berg, Kilimanjaro. Här i byarna mellan sandiga, slingriga vägar bor massajerna, mitt bland vilda djur som elefanter, lejon och giraffer. Massajerna menar att de levt nära djuren så länge att de inte riskerar att bli angripna.

Ett 20-tal kvinnor har kommit inresande till Ngararambuni från byarna runtomkring för att träffa PMU och några svenska journalister som är på besök för att lära mer om könsstympning. Vi har satt oss i skuggan under ett träd. Några sitter på plastostolar, andra på marken eller på traditionella massajpallar. En av kvinnorna går runt och serverar masala-te. Det är en förväntansfull stämning. Det fnittras och skojas.

Purity Resiato

30-ÅRIGA PURITY RESIATO är en av de modiga och mer frispråkiga i gruppen. Som en av påverkansaktörerna i området är hon van att tala inför folk.

– Om det finns en affär där de säljer klitoris, visa mig den i så fall så att jag kan åka dit och köpa en, säger hon.

Alla i gruppen skrattar. Men Purity menar vad hon säger. Hon är gift och har två barn. Smärtan vid barnafödandet var olidlig. Samlag med mannen blir bara en uppoffring.

– Jag känner ingenting när jag är intim med min man. Allt det fina kring ett äktenskap är borta. Klitoris som ska få mig upphetsad finns inte längre. Jag har aldrig upplevt en orgasm, berättar hon.

Purity var bara ett barn när hon könsstympades.

– Jag fick bo hos en omskärerska, vi kallar dem ”mormor”. Hon började med att nypa mig och förklarade att genom att nypa mig förberedde hon mig på smärtan jag skulle uppleva vid könsstympningen.

OMSKÄRERSKAN HADE ett rakblad i handen och uppmanade Purity att inte ställa till det för sig, för då skulle hon skämma ut sin pappa.

– Hon skar bort hela min klitoris. Jag blödde svårt och låg avsvimmad i flera timmar. De tog mig till sjukhuset, men det fanns ingen doktor där.

Smärtan Purity upplevde efter ingreppet var inte ens i närheten av omskärerskans nyptag, den var mycket värre.

– När jag kissade hoppade jag högt av smärta. Det var så infekterat, berättar hon.

Purity är inte ensam om sin upplevelse. En av fem kvinnor och flickor i Kenya mellan 15 och 49 år har könsstympats. Området där hon bor är extra utsatt.

FÖR NÅGRA ÅR SEDAN, i en liten by några kilometer från Ngararambuni, inledde pingströrelsen Free Pentecostal Fellowship of Kenya (FPFK) kampen mot könsstympningen i Olgulului. Det var många som utsattes i området, men de var svåra att nå. För att uppnå förändring gick man genom den lokala kyrkan som hade goda relationer med människorna. Kyrkan bestod då av en grupp kvinnor som firade gudstjänst under ett träd.

– Kvinnorna i byn som jag hade kommit för att besöka berättade stolt om sin kyrka och att de gärna ville att vi skulle

starta projektet, säger Abigael Naishorua Letuati. Hon leder FPFK:s arbete mot könsstympning i Olgulului som stöds av PMU och Sida.

Pastorn Oldonyo Le Mpaa har sedan start varit en dörröppnare i byarna. Hon har själv en berättelse om en flykt från könsstympning.

– När jag var liten flicka försökte mina föräldrar tvinga mig att könsstympas, men jag rymde hemifrån och räddades av kyrkan. Detta har bidragit till att jag idag vågar utmana andra att stå upp för sanningen, förklarar hon.

Sedan Oldonyo började jobba som pastor i kyrkan så har hon varit med och räddat många flickor i området och uppmanat dem att istället för att könsstympas och giftas bort, gå färdigt skolan.

– För bara en vecka sedan fick jag vara med och rädda en flicka. Hon hade könsstympats och skulle nu tvingas in i äktenskap. Vi åkte hem till hennes föräldrar och de gick med på att hon skulle få slutföra sina studier innan hon gifter sig.

Oldonyo Le Mpaa

TRADITIONEN MED kvinnlig könsstympning sitter djupt rotad i kulturen bland flera folkgrupper i Kenya och ses av många som en viktig initieringsrit för att förbereda flickor för vuxenlivet. En del anser att det är ett måste för att man ska bli socialt accepterad och att det är enda chansen att bli bortgift.

– När jag var barn var det mode att könsstympas. Det var helt normalt. Vi tänkte aldrig ens tanken att det skulle vara något dåligt med det. Vi var förväntansfulla inför dagen då vi skulle bli kvinnor. Men genom åren har vi jobbat hårt för att öka medvetenheten. Idag vet de flesta som genomgår riten eller utför den att det inte är rätt. Vi har definitivt sett framgång i arbetet för att få slut på könsstympning, säger Bernadette R. Loloju. Hon är massaj och chef för den kenyanska regeringens myndighet Anti-FGM board, med uppdrag från president Uhuru Kenyatta att utrota all könsstympning i Kenya. Kenyatta lovade för en tid sedan att all kvinnlig könsstympning ska upphöra innan år 2022. Mycket har hänt sedan kvinnlig omskärelse förbjöds enligt lag i Kenya för nio år sedan. Antalet utföranden har minskat. Straffet för den som omskär en flicka är tre års fängelse och 20 000 kronor i böter. Men några avskräckande domar har hitintills inte fällts.

– Man måste förstå att för att åtal ska väckas så måste du ha en person som är beredd att vittna. Men könsstympning utförs i hemmet av ens egen familj. Vem vill vittna mot sin egen familj? Var ska du bo efter att du vänt din familj ryggen? säger Bernadette Loloju.

PRESIDENT UHURU KENYATTAS ambitioner om att helt utrota könsstympning i landet inom två år är höga och tiden är knapp. Några pengar för att få ett slut på könsstympningen i Olgulului har presidenten enligt Patrisha Mbaria, som representerar den lokala regeringen, inte skjutit till, istället förlitar man sig helt på hjälp utifrån.

Patrisha Mbaria

– Regeringen har inga resurser, de har inte avsatt något för att stödja arbetet mot könsstympning. Vi är helt beroende av givare.

Hur prioriterad är frågan för den lokala regeringen?

– Den ligger långt ner, men vi har åtminstone kommit en bit på vägen. Några milstolpar har uppnåtts, säger hon och hyllar FPFK:s arbete bland massajerna.

– Det är inte läge att sluta nu, vi måste fortsätta få stöd för arbetet.

INNAN FPFK BÖRJADE ARBETA i Olgulului könsstympades 98 procent av flickorna. Sedan projektets start har fler än 200 kvinnor i distriktet valt bort könsstympning och hundratals kvinnor och män har ändrat åsikt om könsstympning.

– Idag gör vi allt för att få människor att förstå att det är ett skadligt ingrepp. Det finns inga fördelar med könsstympning. En flicka som inte är könsstympad får också väluppfostrade barn. Hon kan också bli gift. Det vi gjorde var dumdristigt. Vi har haft många skadliga traditioner som vi lämnat bakom oss, men könsstympning är en av dem som tyvärr fortfarande existerar, säger Purity Resiato, FPFK:s påverkansaktör i området.

OMSKAR 1000 FLICKOR – TILLS SONEN SA IFRÅN

I byn Noonchokuti har traditionen med att könsstympa flickor helt dött ut. Där bor den före detta traditionella omskärerskan Naomi Kupere som länge livnärde sig på att könsstympa flickor. Hon hade könsstympat 1 000 flickor, fram tills att sonen en dag kom hem och bad henne att sluta.

Så länge Naomi Kupere kan minnas har hon könsstympat flickor. En ritual som gett hela byar anledning att fira. Men på senare år har hon sett hur traditionen förändrats och på sina håll helt upphört. Idag utförs den istället i hemlighet. Men inte längre av henne.

– Jag har omskurit mer än 1 000 flickor, jag ber Gud att förlåta mig. Jag kommer aldrig göra om det, säger Naomi, som idag är omvänd omskärerska.

EN DAG KOM HENNES son Ntoikai Kupere hem till den lilla byn och meddelade att ingen av hans tre döttrar skulle könsstympas. Han förklarade att han hade andra planer för deras liv.

– Jag vill att mina flickor ska få utbildning och bra jobb. När du utbildar en flicka, utbildar du en hel nation, säger Ntoikai.

Han skickade sina barn till internatskolor i Nairobi. Men hans beslut att förkasta traditionen och lägga pengarna på skolgång istället möttes först av motstånd från hela byn.

– Byborna stötte bort mig till en början. Men när de hörde att könsstympning är skadligt, så ville inte de heller att deras flickor skulle genomgå riten. Idag säger de att jag har gjort något bra. Nu säljer vi inte kor för att ha råd med könsstympning, nu säljer vi kor för att ha råd att skicka våra barn till skolan.

Ntoikai Kupere

NÄR NAOMI KUPERE jobbade som omskärerska tjänade hon bra med pengar. För varje flicka hon omskar fick hon 100 kronor. Men när regeringen förbjöd ingreppet och det istället utfördes i hemlighet, höjdes priset till 400 kronor.

– De vilade en förbannelse över de pengarna, säger Naomi när hon reflekterar över den stora summa pengar hon drog in.

Idag är omskärerskor jagade av myndigheterna. De som fortfarande utför ingreppet, gör det i det fördolda, ofta så tidigt som klockan tre på morgonen.

– Man tar flickan utanför huset och skär av hennes klitoris med ett rakblad. Därefter smörjer man in henne med mjölk och hon får sova med benen isär. På kvällen tvättar man henne och sätter salt i såren. Det tar åtta dagar för såret att läka, berättar Naomi.

Men ibland går det så illa att flickor förblöder och dör. Det blir tyst när Naomi får frågan om hon bidragit till att flickor dött. Hon undviker frågan.

– Idag är jag fri, konstaterar hon.

FAKTA:
KÖNSSTYMPNING

- Omkring 3,9 miljoner flickor könsstympas varje år världen över. Mer än 200 miljoner flickor och kvinnor som lever idag har utsatts för någon form av könsstympning.
- 21 procent av alla flickor och kvinnor i Kenya mellan åldrarna 15 och 49 har könsstympats. Några av de folkgrupper där man fortfarande utövar ingreppet är somali, massaj, kissi och samburu.
- Sedvänjan förekommer främst i Afrika och Mellanöstern och har praktiserats i mer än 2 000 år.
- Det finns olika former av könsstympning. I vissa fall skärs delar av blygdläpparna eller klitoris bort.
- Ingreppet utförs ofta utan bedövning av outbildade barnmorskor, äldre kvinnor i byn eller barberare. Ofta används smutsiga verktyg som knivar, glasskärvor eller rakblad.
- Könsstympning medför svår smärta, stress, infektioner, kraftiga blödningar, infertilitet och till och med död. Kvinnans sexualliv blir smärtsamt.
- Könsstympning är rotat i den traditionella synen på kvinnors status och roll. Det är den rit som ska initiera den unga flickan i vuxenvärlden och äktenskapet. Det är också ett sätt att kontrollera kvinnors sexualitet.

KÄLLOR: UNICEF OCH UNFPA

Lokal samarbetspartner:
- Free Pentecostal Fellowship of Kenya, FPFK

Samarbetsförsamling:
- Botkyrka pingstförsamling
- Assemblies of God, EEADBEN, som startades av amerikanska missionärer 1947. Församlingsrörelsen finns över hela landet.
- Utöver SRHR-projektet stödjer PMU även BUPDOS projekt för bland annat barns rättigheter, alfabetisering samt kvinnors rättigheter och försörjning.

HALLÅ DÄR
BIRGER THURESON

PMU:s vikarierande redaktör.

Vad fick dig att tacka ja till jobbet?

– Jag har alltid varit intresserad av internationella frågor i allmänhet och människorättsfrågor i synnerhet.

Vad ser du mest fram emot?

– Att jobba i team. Det är vad jag saknar mest som frilansande journalist och författare. Jag har alltid uppskattat att ingå i en redaktion där man kan bolla idéer och texter på ett spontant sätt.

Du har flera års erfarenhet av jobbet som journalist. Vad är roligast att skriva om?

– Människor. Att försöka krypa under skinnet på människor – makthavare eller maktlösa eller bara vanligt folk. Alla bär på en berättelse. Alla är en berättelse. När man skriver om människor skriver man också om rättvisor och orättvisor, om rättfärdighet och orättfärdighet. Fast verkligheten är ju aldrig enbart svart-vit. Ska man vara sann i sitt skrivande måste man använda gråskalan.

Vad har du för relation till PMU?

– Jag gick från jobbet som opinionsredaktör på Dagen till jobbet som press- och opinionsansvarig på PMU när jag var 64 år. Där blev jag kvar i några år. En fantastiskt spännande och rolig tid, då vi bland annat lyfte fram Denis Mukweges arbete och situationen i DR Kongo.

Vad gör du annars till vardags?

– Jag är ute och håller föredrag (före corona). Läser och skriver. Och löser korsord med hustrun.

Följ PMU på sociala medier
facebook: @pmufb
instagram: @pmuinterlife

FOTO: LINUS JÖNSSON

NYTT INOM PMU SECOND HAND

Onlineförsäljning igång

PMU Second Hand har under en tid försökt hitta lösningar kring hur butikerna kan sälja sina produkter på nätet. Utmaningarna under coronapandemin har skyndat på förloppet då man sett att behovet av detta vuxit. Genom ett samarbete med en programmerare har man nu hittat ett sätt där butikerna kan marknadsföra och sälja produkterna via nätet samtidigt som de finns tillgängliga i butiken.

– Tänk dig ett ”Blocket” som är specialanpassat för secondhand-butiker som vill sälja begagnade saker. På sidan som heter återvinnmera.se kommer det nu att läggas in produkter från våra butiker. Varje butik har sin egen sida där alla annonser från just den butiken är samlade, säger Mats Hillerström, chef för PMU Second Hand.

Genom en app kan butikerna lägga upp nya produkter och administrera allt själva.

Ny butik i Jönköping city

I maj öppnade PMU Second Hand en butik mitt i centrala Jönköping som har öppet fem dagar i veckan. Staden är känd för sina stora secondhandbutiker ute på industriområdena, men tanken med PMU:s butik mitt i stadskärnan är att den ska tillföra något nytt. Idén att starta en butik mitt i city kom efter en efterfrågan från både fastighetsägare som sökte innovativa idéer och Jönköpingsborna som i en artikel i lokaltidningen uttryckt att de önskade en secondhandbutik i city.

Jönköping Pingst som har ett stort samarbete med PMU i projektarbetet ute i världen har nu valt att även gå in i ett samarbete kring butiken.

– Församlingsledningen har väldigt tydligt lyft det faktum att ”PMU är ju vårt så självklart vill vi vara en del av detta på något sätt”, säger Mats Hillerström, chef för PMU Second Hand.

”Juli månad blev galet bra”

Mats Hillerström

Covid-19 har rört om det ordentligt i en massa branscher. Secondhandbutikerna utgör inget undantag. Omsättningen störtdök under våren. Folk vågade varken lämna in eller köpa grejer.

Men under sommaren vände det. Mats Hillerström, PMU:s chef för secondhandbutikerna, säger:

– I vissa butiker har det gått galet bra i juli månad. Överlag har vi kommit tillbaka snabbare än vi vågat hoppas.

Det har strömmat in massor av värdefullt gods under pandemin, när folk varit hemma och rensat i förråden. Mats hoppas att försäljningen generellt ska vara tillbaka på normal nivå framåt årsskiftet.

Han vill ge en extra blomma till personal och frivilliga, som fått slita extra hårt när 70-plussarna tvingades stanna hemma. Och nu ser Mats fram emot deras återkomst. De är nämligen en viktig resurs i en verksamhet som räddar liv och lyfter människor i fattiga länder.

CENTER FÖR FUNKTIONSNEDSATTA BLEV EN MODELL FÖR ANDRA

PMU har i flera år stöttat ett center för funktionsnedsatta barn och ungdomar i ett land i Centralasien. Det så kallade ”Transition center” startades av kristna med syftet att rädda ungdomar från ett liv instängda på institution, påverka attityder och skapa en fungerande modell för hur man integrerar funktionsnedsatta i samhället. På centret bor ett 15-tal före detta barnhemsbarn som får yrkesutbildning och social träning för att så småningom kunna stå på egna ben.

I höstas meddelande landets president att alla statliga barnhem ska börja bygga slussar för att kunna hjälpa unga vuxna att komma loss från institutioner och återvända ut i det vanliga samhällslivet. Det enda centret i landet som jobbade med att slussa unga vuxna ut i samhället var det PMU-stödda ”Transiton center”. Plötsligt riktades allas blickar dit. Ett tv-team kom till centret för att göra undervisningsfilmer som skulle visa andra hur det kan fungera. Detta visades på bästa sändningstid på nationell tv.

FOTO: LOKAL PARTNER

Yrkesutbildning ger möjlighet till ett självständigt liv.

I januari i år meddelade en högt uppsatt tjänsteman från hälsoministeriet att man hade antagit ”Transiton center” som officiell modell för statens strategi att hjälpa individer med särskilda behov.

Missa inte våra livesändningar!
Håll utkik på Facebook för information om nästa sändning.

SYNTS & HÖRTS I MEDIA
PMU I RADIO, TV OCH TIDNING

Fållstens om covid-19 i Kenya

När coronapandemin covid-19 var som värst tvingades Jonas Fållsten, PMU:s regionkoordinator som är stationerad i Kenya, att tillsammans med sin familj evakueras till Sverige. De hade då under flera veckor bevittnat hur landet påverkats av pandemin. Strax efter hemkomst intervjuades Jonas i P4 Örebro om situationen i Kenya. Tillsammans med sin fru Josefine intervjuades han också i ett fyrsidigt reportage i Nerikes Allehanda.

Motorcykelambulanser

Den 27 maj lyfte PMU problemet med mödradödlighet i ett reportage i P4 Stockholm tillsammans med den ideella föreningen Eezer. Reportern Lasse Persson fick åka med PMU:s Lars Klingsbo i Eezers motorcykelambulans för att få en känsla för hur blivande mammor numera kan ta sig till kliniken för att föda på allt fler platser i Afrika. Urban Thoms på Dagen skrev också ett reportage om motorcykelambulanserna som publicerades i anslutning till mors dag.

Om könsstympning i Ekot Special

I november 2019 besökte några svenska journalister ett PMU-stött anti-könsstympningsprojekt bland massajerna i Olgulului i Kenya. Ekots reporter Carina Holmberg var med på resan. Under våren sändes ett nästan tio minuter långt reportage i Ekot Special där Carina intervjuade flera av de som ingår i projektet om den förbjudna traditionen med könsstympning i landet.

FÖRETAG MED SOCIALT ANSVAR
Tillsammans skapar vi en bättre värld!
PAUJON · PÅLANALY · CriarIT · HMK MANAGEMENT · KLIPP LUST · Orangia AB · INDUSTRIFORUM · ÖSTA GÅRDEN

PMU

"DET ÄR VUXNAS ANSVAR ATT BARN FÅR VÄXA UPP I TRYGGHET"

Vi möter Malin Duintjer, ny generalsekreterare på Världens barn

Du är ny på posten som generalsekreterare för Världens barn. Vad har du gjort tidigare?

– Jag har jobbat inom flera sektorer och tar med mig erfarenheter från såväl mediebolag, kreativa byråer som insamlingsorganisationer. Närmast kommer jag från stiftelsen Friends där jag haft en roll i ledningen som insamlings- och marknadschef.

Vad gör att du brinner för frågor som rör barn?

– Barn är vår framtid. För mig är det så grundläggande självklart att det är vuxnas ansvar att barn får växa upp i trygghet och ges goda förutsättningar i livet.

Hur ställer Världens barn om i spåren av coronapandemin?

– Framför allt är inriktningen för årets kampanj mycket tydlig. Vi vet ju att när pandemin nu sprids till de mest utsatta samhällena blir konsekvenserna tyvärr mycket stora för barn runtom i världen. Så det vill vi i år berätta om för allmänheten på alla sätt vi kan; allt för att skapa så stort stöd som möjligt till Världens barnprojekten.

Några nyheter kring årets insamlingsgala?

– SVT är i full gång med planeringen för att skapa bästa tänkbara gala detta speciella år, när resor inte kommer att vara möjliga. Det finns bland annat en spännande tanke om att på ett nytt sätt, och via en känd personlighet, skapa inblick och närhet i människors vardag i en humanitär kris.

Tips på bra och roliga saker att göra lokalt för insamlingen?

– Jag inspireras extra mycket av människor som gör kreativa aktiviteter i sin egen närhet, sin egen trädgård, till exempel bjuder in grannskapet till loppisar. Alla kan göra något och allt räknas! I år är det främsta tipset att nyttja de nya digitala bössorna för Världens barn.

Vad är dina framtida visioner för "Sveriges största insamling"?

– Jag ser en enorm potential i vår gemensamma kraft i tillsammansskapet av så många av Sveriges viktigaste biståndsorganisationer. Den samlade effekt vi skapar i världen är ovärderlig. Det, tillsammans med att bibehålla ett stort folkligt engagemang ihop med public service, är starka värden att bygga på.

MATILDA NYAMAI

Skolhemmet i Gakwende drivs av den nationella pingströrelsen.

FOTO: FILADELFIAKYRKAN, STOCKHOLM

FUNKTIONSNEDSATTAS RÖST STÄRKS I BURUNDI

Burundi är ett land nästan lika stort som Småland men med en befolkning på elva miljoner. Att inte ha möjlighet att skaffa mat eller ha råd med sjukvård, är stora utmaningar för många i landet. Idag är 1,7 miljoner människor i behov av akut humanitärt stöd för att överleva. I denna svåra kontext blir barn med funktionsnedsättning särskilt utsatta på grund av okunskap i samhället.

I Gakwende driver PMU:s samarbetspartner CEPBU och Filadelfia Stockholm ett skolhem för barn med funktionshinder. Genom ekonomiskt stöd från Radiohjälpen får barnen möjlighet att bo på skolhemmet, nära den lokala skolan. På så sätt får de utbildning på samma villkor som andra barn i Burundi. På hemmet får de omvårdnad, fysisk aktivitet, gratis skolmaterial, mat och tillgång till grundläggande vård och medicinsk hjälp.

Arbetet i Gakwende bidrar till att lyfta funktionsnedsattas barns rättigheter och unika värde gentemot föräldrar, myndigheter och religiösa ledare. Pingströrelsen CEPBU sänder informationskampanjer via radio för att öka kunskapen om funktionsnedsattas rättigheter. Tack vare Radiohjälpen har hemmet också kunnat stärka sina möjligheter till självförsörjning genom extra stöd till småskaligt jordbruk.

ANNELIE EDSMYR

1,3 miljoner insamlat till insatser mot covid-19

När de första rapporterna om covid-19 kom i februari beslutade sig PMU för att fokusera vårens satsning på att lyfta arbetet mot spridningen av viruset. Flera av PMU:s samarbetsländer är hårt drabbade, och våra partner ropade tidigt på hjälp för att kunna nå ut till befolkningen. Hittills har 1,3 miljoner kronor samlats in och har kunnat användas till både informationskampanjer i vissa länder och sjukvårdsutrustning i andra. De länder som fått stöd via PMU är Burundi, DR Kongo, Tanzania, Nepal, Filippinerna och Mauretanien.

I DR Kongo pågår kampen mot pandemin för fullt.

FOTO: PANZI FOUNDATION

FOTO: ANNELIE EDSMYR

SKOLA I STÄLLET FÖR GRUVARBETE

Idag lever mer än 40 miljoner människor världen över i någon form av slaveri eller slavliknande förhållanden. Barn är dessvärre inget undantag.

I DR Kongo, ett land fullt med värdefulla mineraler som används i framställningen av bland annat mobiler, datorer och elbilar, är kopplingen mellan gruvindustrin och det våld och moderna slaveri som pågår i landet tydlig.

Esperance M'Baharanyi är drottning över ett kungadöme i östra DR Kongo där fattigdomen är djup och analfabetism vanligt.

– Många barn hoppar av skolan för att hjälpa till att försörja sina föräldrar och fastnar ofta i gruvindustrin, berättar hon.

Av fruktan för att en hel generation ska växa upp utan utbildning startade Esperance ett program som bland annat fångar upp de allra mest utsatta barnen i gruvorna och erbjuder tre års skolgång för att komma ikapp. Barnen får också mat i skolan, vilket är en nyckel för att de ska stanna.

Programmet arbetar också med att få ungdomar och kvinnor som är fast i tvångsarbete och prostitution att lämna gruvorna genom att erbjuda en alternativ försörjning. De får stöd genom yrkesutbildningar men även psykosocialt stöd för att kunna hantera de trauman som många bär på.

– Livet vid gruvan var väldigt hårt. Jag brukade transportera mineralrik sand, berättar Munkwa som idag är 14 år gammal. Han är ett av de barn som fått möjlighet att gå i skola och som nu drömmer om att få en plats i regeringen.

– På så sätt kan jag skydda våra liv, avslutar han.

ANNELIE EDSMYR

VILL DU HJÄLPA TILL?

- **Swish 90 00 506 eller PG 90 00 50-6, märk gåvan "Inte din slav".**
- **570 kronor kostar ett skolkit för ett läsår för ett barn.**
- **830 kronor ger mat till ett barn för ett läsår på skolan.**
- **8 300 kronor är den totala kostnaden för ett barn under ett läsår.**

KATASTROF NÄR COVID-19 DRABBAR AFRIKAS LÄNDER

FOTO: KABIR DHANJU, TT

Covid-19 har drabbat hela världen. Pandemin har visat oss hur sammankopplade våra liv är. Men trots att alla på ett eller annat sätt påverkats, så är våra samhällen olika sköra. I spåren av coronapandemin kan vi nu se skillnaden på hur ett utvecklingsland som Kenya hanterat konsekvenserna av pandemin jämfört med Sverige.

”Jag kan inte sälja frukten som jag odlar, de har infört restriktioner som innebär att den inte kan fraktas vidare för försäljning. Nu står jag helt utan inkomst.”

”Min man som kör taxi och är egenföretagare har inga kunder längre.”

”Matpriserna har gått upp, en tomat kostar 15 kenyanska shilling och inte tio som tidigare.”

”Folk har inte råd att betala hyran för de lokaler och bostäder som jag hyr ut, jag får inte in pengarna som är en del av min pension.”

Rösterna kom från mina släktingar i Kenya när coronapandemin covid-19 slog till. De som är pensionärer, egenföretagare och daglönare kämpar idag för sin överlevnad. De har inget socialt skyddsnätverk att falla tillbaka på. Någon stadskassa som ska rädda befolkningen i en krissituation finns inte. När man inte kan tillgodose medborgarnas behov under normala omständigheter, hur ska man då kunna möta deras behov i en global nödsituation som denna?

SVERIGE, SOM HAR ETT av världens mest utvecklade sjukvårdssystem, har gått på knäna under coronapandemin. Samtidigt har arbetslösheten stigit till tio procent. 2020 blir året med massarbetslöshet och rekordhöga a-kasseutbetalningar. Men om situationen varit på bristningsgränsen i Sverige som har ett väl utvecklat system som människor kan falla tillbaka på och en statskassa som kan rädda många, hur ser det då ut i ett utvecklingsland som Kenya? Vad händer när du stänger ner ett samhälle där 38 procent av befolkningen redan lever i flerdimensionell fattigdom?

INNAN CORONAPANDEMIN bröt ut rankades Kenya som Afrikas tolfte starkaste ekonomi. Av de östafrikanska länderna har Kenya ansetts vara en föregångare vad gäller företagande och handel. Men flera problem uppstod under pandemin. När presidenten uppmanade befolkningen till social distansering var det många som undrade hur det skulle gå till. Att man bor trångt är mer regel än undantag. Sedan kom nästa uppmaning, ”jobba hemifrån”! I ett land där många lever som daglönare skulle detta visa sig vara en omöjlighet. Rapporter kom snart från Kibera, Afrikas största slumområde, att folk ignorerade uppmaningen. För dem var det en fråga om liv och död. Om de inte drabbades av covid-19, så skulle de istället drabbas av hunger och svält. Man förbjöd också resor inom landet vilket medförde att distribution av varor stoppades. Vilket skulle visa sig vara förödande för bonden som lever på inkomsten från sin skörd.

Sedan kom ytterligare uppmaningar om att tvätta händerna och använda handsprit. I ett land där endast 59 procent har tillgång till rent vatten, fick man snabbt sätta upp provisoriska

tvättanläggningar i områden som tidigare varit utan vatten.

När pandemin sedan väl bröt ut på allvar stod sjukvården, som anses jämförelsevis hög regional standard, inför nästa utmaning. I ett land med 48 miljoner invånare, finns bara 518 intensivvårdssängar.

– Vårt land är idag på randen av katastrof eftersom antalet människor smittade med Coronaviruset ökar dagligen. Situationen håller på att eskalera eftersom viruset sprider sig snabbt mellan olika områden. Många hushåll kämpar för att få ihop vardagen till följd av restriktioner om utegångsförbud under vissa tider. Vi vet inte var detta kommer att sluta. FPFK har omfördelat alla sina projektresurser för att tillgodose behoven i spåren av covid-19, säger Festus Mukoya, projektsamordnare för Free Pentecostal Fellowship of Kenya, FPFK, som är PMU:s samarbetspartner i landet.

> ”Vårt land är idag på randen av katastrof eftersom antalet människor smittade med coronaviruset ökar dagligen.”

IAN GOLDIN, PROFESSOR I GLOBALISERING och utveckling vid Oxfords universitet, skriver i The Guardian i artikeln ”Coronavirus is the biggest disaster for developing nations in our lifetime”, att covid-19 är den största katastrofen för utvecklingsländer i vår livstid. Globalt sett har endast en av fem arbetslösa personer tillgång till arbetslöshetsersättning. Två miljarder människor arbetar i den informella sektorn utan tillgång till sjuklön. En majoritet av dem finns i fattiga länder där 90 procent av alla jobb är informella. Enligt FN kan hälften av alla jobb i Afrika gå förlorade i coronakrisen, och få av dem som förlorar sin inkomst kommer kunna få ekonomiskt stöd.

Redan innan krisen var världen på väg mot den värsta humanitära situationen sedan andra världskriget. I april gick både World Food Programme och Oxfam ut och varnade för att världen står inför en global humanitär katastrof i spåren av viruspandemin. Enligt Oxfamrapporten ”Dignity Not Destitution” kan halva jordens befolkning komma att leva i fattigdom till följd av coronapandemin efter att länders ekonomier stängts ner för att hindra spridning. Det här kan ställa tillbaka kampen mot fattigdom med tio år, och så mycket som 30 år i delar av Afrika och Mellanöstern, enligt Oxfams rapport.

IAN GOLDIN KONSTATERAR i sin artikel i The Guardian att ”även den bästa ledaren inte kan rädda sin befolkning från hälso- och ekonomiska sårbarheter. Internationellt bistånd är viktigt.”

– Röster höjs både i vårt eget land och i andra länder om att skära ner på biståndet och istället fokusera på våra egna problem och behov. Vi får inte bli så upptagna av våra egna problem att vi glömmer dem som lever i störst utsatthet. Att bekämpa och förebygga covid-19 inför framtiden kräver samarbete. Men nu mer än någonsin behöver vi visa solidaritet bortom våra egna gränser, säger Niclas Lindgren, direktor på PMU.

FOTO: DONWILSON ODHIAMBO, TT

BISTÅNDSMINISTER PETER ERIKSSON: SAMFUNDEN ÄR EN VIKTIG SAMARBETSPARTNER

FOTO: KRISTIAN POHL, REGERINGSKANSLIET

Vilka effekter ser du att coronapandemin får för människor som redan idag lever i utsatthet och fattigdom? Hur påverkas de mest utsatta?

– Coronakrisen är lika mycket en ekonomisk kris som en hälsokris. Detta är speciellt tydligt i Afrika söder om Sahara som hittills inte drabbats av viruset utan främst av spridningseffekterna viruset har på ekonomin. Enligt Världsbanken riskerar mellan 40 och 60 miljoner människor att hamna i extrem fattigdom, samtidigt befarar FN:s fackorgan ILO att omkring 195 miljoner jobb kommer försvinna och World Food Programme förutspår att ytterligare 130 miljoner människor kommer att drabbas av akut matbrist på grund av pandemin. Totalt 265 miljoner människor kommer därför att lida akut matbrist, vilket är nära på en fördubbling.

Varför är det viktigt att Sverige upprätthåller enprocentsmålet?

– Det är viktigt att rika länder som Sverige i solidaritet med omvärlden hjälper till att göra den bättre. Enprocentmålet har bidragit starkt till att upprätthålla ett svenskt bistånd av betydande omfattning. Miljoner människor har därigenom fått tillgång till mat, utbildning, hälsovård och skydd vid katastrofer. Det har också gjort att vi har en bra kompetens inom området och att Sverige som land fått respekt och inflytande i viktiga internationella fora.

> ”Kyrkorna och civilsamhället i stort gör ett otroligt viktigt arbete varje dag, både i Sverige och runt om i världen.”

Hur ser du på civilsamhällets roll, och trosbaserade aktörer som kyrkan?

– Kyrkorna och civilsamhället i stort gör ett otroligt viktigt arbete varje dag, både i Sverige och runt om i världen. Civilsamhället fyller också en unik funktion i att förankra svenska folket i ett internationellt engagemang. Utvecklingssamarbete handlar inte bara om att ge bort pengar till behövande. Det handlar om att vi Sverige är delaktiga och deltagande i samhällsutvecklingen här och i världen.

– Religiösa aktörer så som kyrkorna har ofta en god lokal förankring i de kontexter biståndet verkar. Därför är samfunden en viktig samarbetspartner inom det svenska biståndet.

Vad är viktigast för svenskt bistånd att fokusera på för att bekämpa världens fattigdom, som nu fördjupas i pandemins spår?

– Många utvecklingsländer har en bristfällig och överbelastad sjukvård. För oss blir det därför än viktigare att hjälpa länder att rusta upp sin sjukvård, utbilda kompetent personal och tillgängliggöra mediciner och information. Samtidigt måste vi göra vad vi kan för att hantera de katastrofala socioekonomiska effekterna som krisen kommer att ha på ekonomin, på arbetsmarknaden och demokratin. Fallet kommer att bli både hårdare och svårare att återhämta sig ifrån för länder som redan är utsatta. Då måste vi vara med och hjälpa till. Att se till så att ekonomierna kan starta igång igen så snart som coronapandemin är över kommer vara viktigt för biståndet. Den omstarten måste vara en fossilfri och hållbar utveckling som går alla till del.

MATILDA NYAMAI

GER MINORITETERNA ETT SKRIFTSPRÅK

När Fazal Hadi växte upp vågade han inte använda sitt eget minoritetsspråk. Men i dag är han med och skapar nya skriftspråk i Pakistan, ett arbete som PMU och Aspnäskyrkan stöder. Att både kunna tala och skriva på sitt modersmål är en nyckel till människors frigörelse.

TEXT: LINNÉA JIMENEZ / INTERVJU OCH FOTO: LINUS JÖNSSON

Pakistan har två nationella språk, engelska och urdu. Men totalt talas 74 språk i landet och många språkgrupper saknar skriftspråk.

– Vi märkte att människor i bergsområdena i norra Pakistan var väldigt blyga och hade mindervärdighetskomplex för att de inte kunde använda sitt språk, berättar Fazal Hadi.

Han är själv från en minoritetsgrupp. När han studerade på universitet blev han hånad av andra studenter för hur han pratade, vilket gjorde att han började skämmas för sitt språk.

– Majoritetsgrupperna ser oss andra som underlägsna. Det är därför folk blir tillbakadragna. Jag associerar min identitet med mitt eget språk, säger Fazal Hadi.

I dag arbetar han som projektkoordinator för PMU:s samarbetspartner, Forum for Language Initiative (FLI). Målet är att lära minoritetsgrupper läsa och skriva på sitt eget språk.

DE DOMINANTA språkgrupperna används i skolor, på marknader och i övriga samhället. Och många minoritetsgrupper står utan rättigheter och status. Men när de får ett skriftspråk förändras allt, berättar Fazal Hadi. Först börjar de kommunicera med varandra i text. Studenter skickar sms och skriver mejl till varandra. Därefter börjar de nya skriftspråken introduceras i skolorna. Det gör all skillnad. Plötsligt har barnen lättare att ta till sig undervisningen i skolan. De får höra sitt eget språk och lär sig att skriva på sitt modersmål.

– En del börjar till och med skriva noveller och poesi på sitt eget språk. Det börjar växa fram ny litteratur. Det märks att de blir stolta över sitt språk. En del har lagt till namnet på sitt språk i slutet av sitt tilltalsnamn.

FAZAL HADI KÄNNER TILL många personer som fått sina liv förändrade. En man som är författare och musiker kunde inte dokumentera sitt arbete eftersom hans modersmål inte hade något skriftspråk. Tack vare FLI:s arbete har han nu skrivit fler än 45 noveller och fått kontrakt med en tv-kanal för att skriva musik.

– När de känner sig stolta över sitt språk börjar de också sträva efter sina rättigheter. De börjar prata om sociala rättigheter, om rätten till utbildning och rätten att inkludera sitt språk. De blir aktivister, säger Fazal Hadi och berättar att myndigheter nu har börjat bjuda in vissa minoritetsgrupper till olika möten.

> ”När de känner sig stolta över sitt språk börjar de också sträva efter sina rättigheter.”

FAZAL HADI

Ålder: 35 år
Familj: Fru och två barn.
Utbildning: Akademisk examen i administration och ledarskap.
Erfarenhet: 12 års arbete i olika humanitära organisationer.
Drömm: Att alla minoritetsspråk i Pakistan ska ges officiell status och därmed få användas i undervisningen.

FAKTA: FLI

- FLI hjälper minoritetsgrupper att starta föreningar som studerar sitt språk, bevarar och dokumenterar kultur och historia och utvecklar samhället på olika sätt hos de språkliga minoritetsgrupperna. Första steget i språkarbetet är oftast att skapa ett alfabet. Det tar 10–15 år att ta fram ett helt nytt skriftspråk. I dag har organisationen utvecklat åtta skriftspråk från start och reviderat 12 andra minoritetsspråk. Målet är 30 språk.

Beställ skolpaketet till din barngrupp

Varje år ger PMU ut ett skolpaket som genom reportage, film och kreativa uttryck vill öka barns kunskap och nyfikenhet på sin omvärld. Årets skolpaket tar oss till DR Kongo för att möta Murhula 12 år, som bor med sin mamma och fyra syskon sedan hans pappa lämnade familjen för flera år sedan för att arbeta i en av gruvorna i området.

Skolpaketet kan användas i olika barngrupper, skola såväl som söndagsskola. Många väljer att använda det i samband med FN-dagen 24 oktober för att lyfta barns rättigheter utifrån situationer runt om i världen. Materialet lyfter bland annat barnkonventionens § 27 om alla barns rätt till mat och kläder.

BESTÄLL HÄR!

Materialet kan laddas ner och beställas på pmu.se/skolpaket och består av:

- 30 ex av tidningen Kompis
- 1 affisch (barnkonventionen)
- 1 lärarhandledning
- Film för gratis nedladdning

SÅ KAN DU SKAPA ENGAGEMANG

Vill du engagera dig för människor som lever i fattigdom, men vet inte riktigt vad du ska göra? Här ger vi tips på roliga och kreativa aktiviteter.

FOTO: HEATHER BARNES

Cake for Cause

Konceptet har varit populärt under en tid i både USA och England. Man bakar eller köper en tårta och bjuder in vänner, grannar eller andra i sitt nätverk för att samla in pengar till välgörenhet. Du kan bjuda in någon från PMU eller själv berätta om ett projekt som du brinner för ute i världen.

– När jag var på en konferens i USA tidigare i år träffade jag folk som berättade om konceptet Cake for Cause och hur populärt det blivit. Just kombinationen att hälsa på hemma hos någon, få äta något gott, lära sig något nytt och samtidigt kunna bidra till en bättre värld, är ett koncept vi gärna skulle vilja testa även här, säger Johanna Litsgård Lebourne, kommunikations- och insamlingschef på PMU.

Bokklubb

Att träffas ett kompisgäng och dela sina läsupplevelser, har länge varit ett populärt koncept. Nu ger PMU er möjligheten att starta en bokklubb där ni kan läsa och diskutera böcker utifrån temat utveckling. Vi har i samarbete med studieförbundet Bilda redan ett färdigt samtalsmaterial att erbjuda kring boken ”Denis Mukwege – en levnadsberättelse”.

Samtalsmaterialet finns att ladda ner på pmu.se/studiematerial

Ni kan ses i caféet i någon av våra secondhand-butiker, i kyrkan eller hemma hos någon i gruppen.

Bilda erbjuder också en studiecirkel på webben där Birger Thureson håller föredrag utifrån sin nya bok ”De reste sig och gick vidare”. Boken, som innehåller nya hoppfulla berättelser om hur våldtagna kvinnor i Kongo kunnat bygga upp sina liv igen, finns också att beställa på PMU:s hemsida.

FOTO: MATILDA NYAMAI

Födelsedagsinsamling i sociala medier

Att starta en Facebook-insamling på sin födelsedag till förmån för andra har blivit ett allt mer populärt koncept. Man går in på PMU:s Facebooksida och startar en insamling till ett projekt som man brinner för. Sedan är det bara för vänner och bekanta att ge, antingen direkt med sitt kreditkort eller via Swish.

- Det bästa är att det går att följa och uppdatera. Både du och dina vänner kan dela med sig av hälsningar och videos från födelsedagen i insamlingen. På så vis kan alla få en glimt av din födelsedag, samtidigt som du skänker till något som gör skillnad i människors liv, säger Linus Jönsson, ansvarig för digital produktion och digital utveckling på PMU.

PMU

Tidningen PMU ges ut av Pingstmissionens utvecklingssamarbete

Ansvarig utgivare: Daniel Alm
Redaktör: Matilda Nyamai
Redaktion: Birger Thureson, Niclas Lindgren, Johanna Litsgård Lerbourne, Frida Sköld, Madeleine Álvarez Ahlgren, Fredrika Uggla, Annelie Edsmyr, Maria Wåhlin
Omslag: Matilda Nyamai
Layout: Peter Wickberg
Produktion: PW Design
Tryck: V-TAB, Vimmerby
Upplaga: 45 180 exemplar
E-post: redaktion@pmu.se

Webb: www.pmu.se
PMU finansieras med stöd av Sida (Styrelsen för internationellt utvecklingssamarbete). Sida delar inte nödvändigtvis de åsikter som här framförs. Ansvarig utgivare ansvarar för innehållet i tidningen. Redaktionen ansvarar ej för obeställt material.

PMU:s huvudkontor:
Box 151 44, 167 15 Bromma
08-608 96 00
08-608 96 50 (fax)

Vårgårda biståndscenter:
PMU, Skattegårdsgatan 1, 447 91 Vårgårda, 0322-66 87 60, 0322-62 37 39 (fax)

PMU (Pingstmissionens utvecklingssamarbete) är de svenska pingstförsamlingarnas biståndsorganisation. PMU arbetar tillsammans med församlingar och samarbetspartners i 143 projekt i 32 länder.

FRAMGÅNGSRIK FÖRÄNDRING GENOM LOKALA KYRKOR

Det finns många traditioner och kulturella beteendemönster världen över som håller tillbaka flickor och kvinnor. I den här tidningen har vi fokuserat på könsstympning och exemplet Kenya. Det är viktigt att vi lär oss om denna typ av våld, och vilka vägar som finns för att ta sig ur förtryckande kulturella mönster. Det är också viktigt att se att det direkta våld som här utövas mot flickor och kvinnor bara är toppen av isberget. Under ytan finns system och strukturer som upprätthåller och legitimerar våld. Det kan handla om religiösa övertygelser, förväntningar från andra i ett samhälle, könsroller och kulturella traditioner som tillsammans bildar en väv av strukturer och system som samverkar för att upprätthålla förtrycket mot flickor och kvinnor.

> ”Under ytan finns system och strukturer som upprätthåller och legitimerar våld.”

I FALLET KÖNSSTYMPNING och Kenya satt jag för några år sedan i ett samtal med dåvarande projektledaren i vår samarbetskyrka FPFK, och hon var väldigt tydlig i sitt svar på varför man är så framgångsrika i arbetet med att få slut på djupt rotade skadliga traditioner. ”Det är för att vi är kyrkan mitt i byn” sa hon med självklarhet i rösten. ”Om vi hade kommit hit som en frivilligorganisation från huvudstaden hade vi aldrig blivit emottagna på det sätt vi blir” fortsatte hon, och förklarade att man som lokal kyrka, och eftersom man själva är massajer, kan föra respektfulla samtal om goda alternativa initieringsriter till vuxenlivet – utan att det upplevs som ett yttre hot mot den egna kulturen. Hon satte därmed ord på det som en del forskare som studerar kyrkor som förändringsaktörer ser. Bland annat säger Dena Freeman så här i sin bok ”Pentecostalism and Development: Churches, NGOs and Social Change in Africa”: ”Pingstkyrkor är ofta mer effektiva förändringsaktörer än biståndsorganisationer /... / De är förvånansvärt effektiva i arbetet med att orsaka personlig förvandling och självförtroende, de ger moralisk legitimitet för att förändra beteenden som annars skulle gå emot lokala värderingar, och de omskapar familjer och gemenskaper på ett radikalt sätt som stöder de nya värderingarna, och nya beteenden. Utan dessa typer av sociala förändringar /... / är det svårt för ekonomisk förändring och utveckling att ske.” (Min översättning.)

DET ÄR VÄLDIGT SVÅRT att förändra djupt liggande traditioner och kulturella beteendemönster. Och det verkar kräva förändringar hos enskilda individer som den traditionella omskärerskan Naomi Kupere, som du kan läsa om i denna tidning, samtidigt som det sker förändringar på kulturell nivå som ger moralisk legitimitet åt ett förändrat beteende.

Det finns vägar att gå, och det finns samhällsaktörer som kan vara framgångsrika i arbetet. Lokala kyrkor är ett gott exempel att lära av i detta viktiga arbete.

Niclas Lindgren
Direktor, PMU

STÖD OSS REGELBUNDET - BLI MÅNADSGIVARE!

NU MED PREMIE!

Som månadsgivare skapar du förutsättningar för att människor i fattigdom ska få chans till ett värdigt liv och redskap att själva förändra sin situation. Din månatliga gåva dras via autogiro. Enkelt och bekvämt för dig och ovärderligt för oss.

SÅ BLIR DU MÅNADSGIVARE:
Beställ anmälningstalong på:
Hemsidan: www.pmu.se/manadsgivare
Telefon: 08-608 96 00
Mejl: info@pmu.se
Fyll i talongen med dina person- och bankuppgifter och skicka den till oss. Resten ordnar vi.

Skanna QR-koden

90 KONTO SVENSK INSAMLINGS KONTROLL
Pg 90 00 50-6

90 KONTO
SVENSK INSAMLINGS KONTROLL
INTE DIN SLAV
Stöd arbetet mot utnyttjandet av människor inom gruvindustrin i DR Kongo - en gruvindustri som pågår för att vi ska få mineraler till vår elektronik.
Du kan göra skillnad!
SWISH 90 00 506
Märk din insats med ”Inte din slav”.
PMU.SE/INTEDINSLAV
PMU